

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života Farního sboru ČCE v Kloboukách u Brna

ročník XXI.

listopad, prosinec 2019 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období konec církevního roku, advent, Vánoce

3. listopadu – 20. neděle po sv. Trojici

8.00 Morkůvky, 9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky
(památka zesnulých)

10. listopadu – 21. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice (památka zesnulých), 9.30 Klobouky

17. listopadu – 22. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

24. listopadu – neděle Krista krále

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

1. prosince – 1. neděle adventní

9.30 Klobouky – se slavením sv. Večeře Páně, Michal Devečka

8. prosince – 2. neděle adventní

8.00 Brumovice – se slavením sv. Večeře Páně, 9.30 Klobouky

15. prosince – 3. neděle adventní

8.00 Morkůvky, 9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěrádky
v kazatelských stanicích se slavením sv. Večeře Páně

22. prosince – 4. neděle adventní

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

24. prosince – Štědrý den

9.30 Klobouky – Dětská vánoční slavnost

25. prosince – Boží hod vánoční

9.30 Klobouky, se slavením sv. Večeře Páně

29. prosince – rodinná bohoslužba

9.30 Klobouky

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestřám a bratřím
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

listopad

Dobromila Borecká – 78 let
Anna Žďárská – 65 let
Hana Krajčovičová – 75 let
Lydie Bedřichová – 84 let
Lydie Husáková – 83 let
Dobromil Pažebřuch – 65 let
Marta Hrabcová – 77 let
Irena Vlasáková – 83 let
Josef Krhánek – 90 let
Božena Kolouchová – 79 let
Jindřich Malinka – 82 let
Anna Lupačová – 70 let
Eliška Šťastná – 78 let
Lydie Hájková – 76 let
Lydie Maršálková – 88 let
Stanislava Musilová – 60 let

prosinec

Ludvík Páleník – 81 let
Radmila Rašnerová – 65 let
Lydie Oudová – 78 let
Zdeňka Koubková – 70 let
Libuše Hutáková – 79 let
Radka Hovězácová – 60 let
Zdena Nagyová – 75 let
Bohuslav Sedláček – 84 let
Milada Pilátová – 60 let
Jaroslav Matula – 85 let
Věra Svobodová – 75 let
Milan Bedřich – 65 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: **60, 65, 70, 75, 76, 77...** Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Biblické slovo – Konec církevního roku a advent

Listopad – Jób 19,25

Ale já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem.

Prosinec – Izaiáš 50,10

Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha.

„Ale já vím, že můj Vykupitel je živ...“ To vyznává Jób. Ten člověk spravedlivý, který trpí a neví proč. Jak se může člověk vyrovnat s tak mnohým utrpením? Přátelé v tom Jóbovi nepomáhají. Pozorujeme je, jak ve snaze najít příčinu utrpení Jóba vlastně trápí. Podle nich si na sebe Jób musel utrpení přivolat sám svým jednáním. Podle nich Bůh Jóba trestá za jeho provinění. Jenže tak to není. Jób nakonec prosí své přátele, aby už raději nic neříkali a nechali ho o samotě. Přes to všechno, co ztratil a co ho potkalo, vyznává svou víru. Odporuje svým přátelům i utrpení, a proto začíná slovem „ale“. „Ale já vím, že můj Vykupitel je živ.“ Jób se vášnivě vzpouzí nespravedlivému utrpení, protestuje vůči Bohu, hledá smysl toho všeho a nenachází jej, a přece právě jeho nakonec Bůh pochválí a odmění. To proto, že Jób, tento trpící spravedlivý, nakonec nachází ještě zcela novou perspektivu než nářek nad osudem, stěžování si, pláč. Jób dochází k poznání, že se svým utrpením – navzdory tomu všemu – není sám. „Kdyby jen byl můj život zapsán jako příběh, každý by se v něm poznal.“ Jób tu stojí jako exemplární příklad všech lidí, kteří trpí dlouhodobými nesnesitelnými bolestmi a o mnoho v životě přišli. Otázka po utrpení spravedlivého je těžko zodpověditelná. Nevíme, proč k němu dochází. Ale Jób tu stojí jako příklad toho, že tímto utrpením není řečeno vše.

Jób potřebuje čas, aby vše zpracoval. Nakonec se jako zázrakem v tom, co prožívá, začíná prosazovat naděje. Do jeho nouze a utrpení proniká světlo. S Jóbem vidíme v novém světle utrpení každého člověka i světa. Ne ve světle, které se dá jednoduše ovládat nějakým vypínačem. To světlo naděje se neprosazuje snadno. Brání se vzdorovitým „ale“ proti vší temnotě. „Ale já přesto věřím, že můj Vykupitel je živ.“ Jób se tímto vyznáním prokural ze svých oprávněných nářků a výčitek

vůči Bohu, kterého považoval za nespravedlivého. Teď v něm vidí znovu svého zastánce a pomocníka.

Jóbovi dochází, že má v Bohu navzdory všemu zastánce, který prosazuje jeho dobro, i když on zatím nevidí jaké. A jako by Jób říkal: „Jestli já to přežiju, jak dlouho budu živ, to už ztrácí důležitost, živ je on, a to mi stačí. Smysl všeho je u něj skryt, i smysl toho mého utrpení. A když všechno pomine, tak on jako poslední, který nepomíjí, se postaví nad mémi ostatky, nad tím, co ze mě zbude. A s tím on si bude vědět rady.“

Něco z nás je prach a popel, ale nejsme jen prach a popel. Jób pak pokračuje:

„A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.“

I když budeme jednou zbaveni těla, tak přece naše identita nezmizí a nebude to úplný konec. Uzříme Boha, který je Bohem živých. Naše touha po spočinutí v Bohu bude naplněna.

V čase dušiček a vzpomínky na naše zemřelé, v čase, kdy si připomínáme i svou vlastní konečnost, můžeme s Jóbem říct: Věříme v život smrti navzdory. V to, že je náš život uložen u toho, který je živ věčně. On se postaví a s tou naší identitou, kterou on má v paměti, něco udělá a na to my se můžeme těšit. Náš Bůh na nás nezapomene. Je Bohem věrným a nezanechává nás napospas smrti. On je zastánce a náš vykupitel, a tak smíme s Jóbem věřit, že nakonec bude vše dobré.

Někdy o svou víru zápasíme. Jako Jób. Nebo jako služebník z knihy Izajáš. Ve čtyřicáté kapitole knihy Izajáš čteme o zemdleném lidu Izrael, který již nemá sílu počítat s Hospodinem. Jak může působit Bůh, jehož chrám je rozbořen? Může takový Bůh pomáhat? Služebník Hospodinův má povzbudit zemdlený lid. Jenže ani on není ušetřen pokušením zoufat si. Prožívá napětí. Má posláni od Hospodina, ale také zažil, že se nějak

nedaří. Všechno vypadá jako marně vynaložená síla. V tom nám připomíná každého, kdo si přijde unavený a má pocit, že na něj Hospodin zapomněl. I služebník Hospodinův, který by měl být vzorem, byl zoufalý a unavený. Ale bylo mu jasně řečeno, že když bude doufat v Hospodina, nabyde nové síly. A to se také děje. Služebník Hospodinův v sobě vzbudí novou důvěru, přestože mu zatím vše přišlo jako marnost. Řekne si: „U Hospodina je mé právo.“ A tím se začíná něco dít. Je připraven přijmout Ducha, který mu pomáhá s Bohem zase počítat.

Každý můžeme být v pokušení přestat v Hospodina věřit. Když se nám daří špatně, když se nedaří dobré dílo. Není to však konec. Když zůstaneme i v těchto obdobích otevření, připraveni nechat se posílit, Bůh nám svého Ducha dá. Díky tomuto vylití Ducha máme my lidé sílu se k Hospodinu přimknout a znovu s ním počítat.

V padesáté kapitole pak nacházíme vybídnutí, heslo na měsíc prosinec: „**Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodino-
vo jméno a opře se o svého Boha.**“

Těm, kdo doufají v Hospodina, i kdyby byli znaveni, Hospodin dodá novou sílu. I kdyby chodili ve tmě, zasvitne jim nové světlo. Není třeba tmu popírat. Někdy se v ní ocitáme, to když jsme vystaveni nespravedlnosti nebo jakékoliv bídě. Ale i z těchto situací, které naše duše zahalují tmou, je východisko. Nespočívá v boji s těžkou situací. Vlastními silami tmu nezaženeme. Spočívá právě v návratu k Bohu a v důvěře. Služebník Hospodinův nebojuje svými silami, ale otevírá se Božím slovu, které ukazuje cestu. Je pokorný a vysvětluje, že všemu, co se děje, dá Hospodin smysl, všechnu tmu promění a pronikne svým světlem. V tom je i naše naděje.

Požehnaný advent, čas přípravy na příchod toho, který je světlem světa, vám přeje Martina Zuštinová.

Modlitba

Přijď, Spravedlivý, a zjednej právo těm,
kdo byli okradeni o štěstí i o život.

Přijď, ty, který pomáháš, a povzbud' všechny, kteří jsou zoufalí ze sebe samých i ze života. Přijď, králi Pokoje, zasvěť nás do svého šalomu, vyuč nás v něm. Dokonči to, k čemu nám scházejí síly, a udrž při životě naši naději v tebe a tvé přicházející království. *Sylvia Bukowski*

Pozvánky

4. listopadu	18.00 schůze staršovstva
9. listopadu	Konvent brněnského seniorátu
23. listopadu	17.00 Aukce na podporu střediska Betlém
25. listopadu	18.30 Setkání u kávy a filmu
30. listopadu	Seniorátní konference v Brně
1. prosince	14.00 adventní trh
2. prosince	18.00 schůze staršovstva
8. prosince	18.00 adventní koncert Cimballica
15. prosince	15.00 setkání seniorů
25. prosince	18.00 Koncert Izmael
28. prosince	17.00 vánoční večírek v Brumovicích

Adventní trh

1. prosince od 14 hodin bude tradiční adventní trh na zahradě u kostela i v garáži. Bude příležitost upéct si vánoční oplatky a ozdobit si perníčky. Nejrůznější stánky nabídnou rukodělky, bude možnost přispět na různé dobročinné akce. Těšíme se na setkání u guláše a tradičního punče!

Setkání seniorů

Jako každoročně, i letos zveme naše seniory v neděli **15. prosince 2019 v 15 hodin** na evangelickou faru k příjemnému posezení u kávy, čaje, zákusku. Bude také připraveno promítání starých fotografií z pozůstalosti pana Jindřicha Kratochvíla. Věříme a těšíme se, že právě nad těmito fotografiemi se rozvine zajímavá beseda a vytvoří opět příjemná předvánoční atmosféra. Těm seniorům, kteří nemají možnost dopravy na faru, jsme schopni zajistit, pokud nás budou kontaktovat. Těšíme se na vás.

Znění Vyznání víry (pokračování)

V minulém vydání *Zvonů* jsme se zabývali změnami v textu Apoštolského vyznání víry a v Modlitbě Páně. V tomto čísle pokračujeme v citaci z materiálů synodu.

V textu **Nicejsko-cařihradského vyznání víry** (N-CV) nejsou navrhovány žádné změny. Tři poznámky k jeho užívání:

(1) V textu je záměrně užít – také v uvedené shodě – fonetický přepis latinského jména Poncia Piláta. Pravopisná správnost (Pontia) zde ustupuje praktické potřebě naznačit správnou výslovnost. Tento přepis Pilátova jména je použit i v některých biblických překladech (Petrů, česká Jeruzalémská bible).

(2) N-CV není v ČCE, podobně jako v jiných evangelických církvích, příliš často užíváno. Jeho užití při bohoslužbách, zejména ekumenických, však lze jen doporučit, neboť toto vyznání je shrnutím víry, jež má nejširší přijetí mezi křesťanskými církvemi v dějinách i současnosti.

(3) Zároveň je třeba upozornit, že ve vztahu mezi západními a východními církvemi je to text ekumenicky citlivý. Východní církve nepřijaly formulaci tzv. *filioque*, dodatečně do třetího článku doplněné prohlášení o „vycházení Ducha svatého i ze Syna“. Při přípravě společných bohoslužeb s křesťany východních církví je třeba na tento problém pamatovat a hledat vhodné řešení.

Text Nicejsko-cařihradského vyznání víry:

Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. Věřím v jednoho Pána, Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem: skrze něho všechno je stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem. Byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta byl umčen a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma. Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce. A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce. Věřím v Ducha svatého, Pána a Dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků. Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů. Očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku. Amen.

Oznámení

Staršovstvo sboru odsouhlasilo snížení počtu bohoslužeb v kazatelských stanicích Morkůvky a Velké Hostěrádky. Bohoslužby v těchto kazatelských stanicích budou jednou za měsíc. Důvodem je malá účast na těchto bohoslužbách. Na bohoslužby zde chodí tak malý počet lidí, že by neměl být problém naplnit jedno osobní auto a dojet na bohoslužby do Klobouk. Odvoz do Klobouk je staršovstvo ochotno zajistit pro ty, kdo mají o bohoslužby zájem a neměli by možnost si dopravu zajistit. Věříme, že tak budeme moci upevnit společenství sboru, lépe se poznáme a bratři a sestry z kazatelských stanic naše společenství v Kloboukách posílí.

Salár

V těchto měsících bude opět možnost zaplatit salár na rok 2019. Platí pro ty členy sboru, kteří neplatí měsíčně trvalým příkazem přímo na účet sboru. Platba saláru je pro členy sboru s vlastním příjmem povinná.

Slavnostní otevření rekonstruované modlitebny v Morkůvkách

V neděli 29. září 2019 byla slavnostně otevřena nově zrekonstruovaná modlitebna v Morkůvkách. Dopoledne byla oslava zahájena bohoslužbou, která se konala na dvoře Narnie za přítomnosti faráře Ondřeje Titěry, náměstka synodního seniora a člena dozorcí rady Diakonie. Po skončení bohoslužby se všichni přítomní odebrali na prostranství před budovu modlitebny, kde po krátkých proslovech a vystoupení pěveckého sboru Izmael byla přestřižena páska a slavnostně otevřena opravená modlitebna, která bude během týdne sloužit dětem z Narnie a v neděli se zde budou konat bohoslužby tak, jak bylo zvykem před opravou.

Návštěvníci měli možnost nahlédnout do modlitebny i všech prostor Narnie včetně speciální školy, která slouží dětem k výuce i vytváření návyků soběstačnosti. Ke slavnostní a příjemné atmosféře patřilo i pohoštění, které pro přítomné připravili zaměstnanci Narnie a Betléma, pro děti byly připraveny hry a soutěže a ve 14 hodin i divadelní představení. K dokonalosti a spokojenosti organizátorů i účastníků přispělo i slunečné počasí po celý den.

Dana Bobková

V pozhnání brněnského seniora Jiřího Grubera je vyjádřeno poděkování, historie i naděje pro budoucnost:

Hospodine, Bože náš, děkujeme, že tento dům už posloužil tolika generacím. Mnozí se tu naučili číst, psát a počítat. Mnozí se tu modlili, zpívali a chválili tvé dobré dílo. Mnozí tu naslouchali Tvému moudrému slovu, vyznávali své viny a s vděčností slavili Večeři Páně. Mnozí tu děkovali za Tvou pomoc a záchranu v nemoci, na cestách, ve válkách a v nebezpečí.

I dnes se tu scházíme ve Tvém jménu, abychom tuto místnost otevřeli dalším generacím a novým příležitostem k setkání a sdílení lidského údělu. Otevíráme ji lidem zdravým i nemocným, mladým i starým, věřícím i nevěřícím, hledajícím i nalezeným, dospělým i dětem, bohatým i chudým, místním i přespolním. Požehnej, prosíme, každého kdo bude těmito dveřmi vcházet i vycházet, požehnej všem, kdo si tu budou hrát a zpívat, požehnej těm, kdo se tu budou potkávat a naslouchat jeden druhému. Požehnej těm, kteří Tě tu budou nacházet v lásce svých bližních, i těm, kteří přijdou smutní a unavení, aby tu našli novou sílu a odhodlání. Dej nám všem, abychom si dovedli vážít svobody, přátelství a vzájemné důvěry. Díky za všechna semínka naděje a radosti, která do našich srdcí zasévá evangelium Ježíše Krista – který nám ukázal, kam až, Bože, sahá Tvá láska k člověku.

Byl to on, kdo za nás položil život, abychom měli jistotu, že nás nesoudíš, ale skrytě a trvale podpíráš, posiluješ, potěšuješ a vysvobozuješ.

Historie modlitebny v Morkůvkách

Toleranční patent z roku 1781 dával evangelíkům i právo na zřízení školy. Úřední povolení na provoz školy dostal kloboucký sbor roku 1784, prvním evangelickým učitelem byl Josef Janko z Rybného u Poličky. Zpočátku byla výuka provozována v soukromém bytě v Kloboukách a později, od roku 1786, v nově získané budově tzv. bednárny, tedy modlitebny, fary a školy pod jednou střechou. Do ní pěšky docházeli od roku 1790 i žáci z morkůvských evangelických rodin, spolu s dětmi z okolních obcí Bohumělic, Kašnice a Velkých Hostěrádek. Vyučoval je učitel Šimon Španiel. Po jeho odchodu z Klobouk roku 1829 nastoupil na místo učitele evangelické školy v Kloboukách Vincenc Štorch z Veselí u Kunštátu na Moravě. Byl to člověk laskavý, mírné povahy a zastával své povolání dobře. Dobrovolně začal jedenkrát týdně, většinou ve čtvrtek, dojíždět do Morkůvek, kde v domě rolníka Kyncla a později v obecní pastoušce vyučoval evangelické děti, aby jim ušetřil namáhavou cestu do Klobouk. Pravděpodobně na jeho popud požádali morkůvští roku 1829, aby jim bylo povoleno zřídit exkurendní školu v Morkůvkách, tedy školu, do níž by dojížděl vyučovat školní pomocník a přes zimu v Morkůvkách i bydlel. Škola byla povolena, ale na krátkou dobu. Nastalo několikaleté dohadování s úřady a katolickou církví, při němž morkůvští evangelíci projevili velikou odvahu a sebevědomí. Nedali se zastrašit hrozbami vrchnostenského úřadu, a tak se roku 1845 opět v morkůvské evangelické škole začaly přes zimu děti učit. Ještě téhož roku podali žádost, aby v Morkůvkách byla škola stálá. Ta jim byla povolena roku 1848, kdy jim vrchnostenský úřad v Hodoníně povolil zřídit jednotřídní školu pro evangelické děti i s bytem pro učitele. Ještě téhož roku byla tato budova postavena jako odloučené pracoviště kloboucké evangelické školy a dostala číslo 129. Roku 1863 se evangelická škola v Morkůvkách osamostatnila. Roku 1871 došlo ke zrušení konfesijních škol v rakouské monarchii, školy byly sloučeny v jednu veřejnou školu a vyučovaly se zde děti z evangelických i katolických rodin z Morkůvek a Brumovic.

Vyučovalo se v této bývalé evangelické škole i bývalé katolické škole, která byla postavena roku 1863 naproti evangelické škole (dnes zde sídlí ředitelství Diakonie Betlém). Roku 1893 byla na pozemku evangelické církve v Morkůvkách postavena nová, podstatně větší škola a bývalá evangelická škola zůstala prázdná. Budovu si však evangelická církev jako svůj majetek podržela a využívala ji při pohřbech, katechezích, odpoledních bohoslužbách, k vyučování v nedělní škole. Byt v této budově byl většinou pronajatý učitelům, kteří v Morkůvkách vyučovali.

Na schůzi staršovstva 17. 3. 1942 bylo odsouhlaseno zřízení kazatelských stanic v Morkůvkách a Velkých Hostěrádkách za účelem rozšíření a prohloubení duchovní práce ve sboru. V obou kazatelských stanicích byl ustanoven sedmičlenný výbor v čele s předsedou a pokladníkem. V souvislosti s tím byla vyklizena školským výborem místnost – učebna ve staré evangelické škole, v níž se následně jedenkrát měsíčně konaly a dosud konají bohoslužby. V roce 1952 byla obnovena nedělní škola v Morkůvkách, vedla ji sestra B. Petrášová.

V roce 1970 se provedla oprava modlitebny – bývalé staré evangelické školy – výměna oken, nová fasáda, úprava prostranství kolem budovy. Nedělní škola se nekonala, do náboženství se nepřihlásily žádné děti.

V roce 1988 se odsouhlasilo zavést do morkůvské modlitebny i bytu nájemníka vytápění plynem a v témže roce byl návrh realizován. Roku 1990 byla zrušena nájemní smlouva na byt s nájemníkem a byt byl vrácen do rukou sboru. Ten již na jaře roku 1991 začal s úpravou bytu rozdělenou do tří etap: oprava vlastního bytu, nové sociální zařízení ve dvoře a oprava chodby a vstupního prostoru. Střecha modlitebny byla částečně opravena roku 1993, dokončení opravy proběhlo o rok později roku 1994. Záměrem sboru bylo využití a pronájem bytu zaměstnancům Betléma.

V roce 1993 byl v těchto prostorách bývalého bytu zřízen stacionář pro děti s mentálním postižením, nazvaný Narnie, jako pobočka evangelické

diakonie Betlém, jež má sídlo v Kloboukách u Brna. Původní třída byla zachována jako modlitebna pro bohoslužby evangelického sboru, které se zde konaly pravidelně dvakrát do měsíce.

K bývalému bytu, později stacionáři Narnie, v letech 1993-97, přistavěl Betlém větší část ve dvorním traktu a kapacita stacionáře pro postižené děti se rozšířila na 8–9 dětí. Ve stejném roce 1994 došlo k velkému požáru sokolovny, která sousedí s modlitebnou. Celá sokolovna vyhořela, modlitebnu i právě probíhající přístavbu se podařilo uchránit. V noci však padla část uvolněného zdiva vyhořelé sokolovny na střechu modlitebny a značně ji poškodila, takže bylo nutno opravit krov a vyměnit celou krytinu střechy.

V roce 2002 postihl požár i přístavbu Narnie, ale díky podpoře mnoha dárců a usilovné práci zaměstnanců i dobrovolníků byla již v červnu téhož roku poškozená část domova znovu otevřena. Její oprava byla částečně uhrazena z pojištění.

Od ledna 2019 byla provedena poslední rekonstrukce modlitebny, která umožní využívat prostor i jako hernu pro děti z Domova Narnie, kde potřebný a vyhovující prostor dosud chyběl. Diakonie BETLÉM (která Narnii provozuje), na rekonstrukci získala finanční prostředky od několika dárců. Prostředky získané od ústředí ČCE jsou určeny na realizaci projektu Misie do sboru, který společně připravil kloboucký sbor a BETLÉM. Cílem tohoto projektu je oživit duchovní život v kazatelské stanici Morkůvky a zároveň podpořit činnost Domova Narnie.

Slavnostní otevření proběhlo v neděli 29. září bohoslužbou, dnem otevřených dveří zrekonstruované modlitebny i Narnie. Poděkování patří dárcům a sponzorům, kteří finančně projekt podpořili: Českobratrská církev evangelická – Diakonické a rozvojové projekty, Nadace ČEZ, Elektrikmont s. r. o, Josef Sůkop, Vojtěška, z. s., Mgr. Jana Schwarzová, IP IZOLACE Polná, s. r. o., Ing. Radim Vaněk, výtěžek jarmarku v Čejkovicích, Mgr. Jana Paušová, výtěžek jarmarku v Bořeticích, Klára Vyhňáková.

Dana Bobková